

Otava 4. - 8. července 2009

Motto: „Zážitek nemusí být nutně pozitivní, hlavně musí být silný...“

Účast: Vilda a Věra s Natálkou, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Alena M., Jitka, Prcek, Míla s Kačenkou a psem Denym, Veronika, Honza A., Ňumen a Jarča, Pína, Martin T. a Katka, Jana, Martin K. a Nikola

Sobota 4. července 2009 (Praha – Nové Městečko): To, jak k nám bylo počasí příznivé v předchozích letošních a vlastně i loňských akcích, nemohlo vydržet věčně. A také bohužel nevydrželo! Vše začalo v druhé půli června, kdy severní Moravu zasáhly povodně, které se následně přesunuly do jižních Čech. I Otava se dostala k povodňovému stupni, ale pak začala zvolna klesat, a když jsme v sobotu odjížděli z Prahy, vypadalo to, že se krásně svezeme na mírně vyšší vodě. Také předpověď počasí nevypadala špatně. Všechno ale nakonec dopadlo jinak...

Jako první dorazili na horní tok Otavy Vilda a Věra s Natálkou. Štěpána tentokrát museli kvůli nemoci nechat doma a díky tomu také přijeli jen na tři dny. Byli jsme ale i tak rádi, že se urvali alespoň takto. V kempu v Anníně, kde jsme chtěli zřídit svoje první tábořiště, se však konal motorkářský sraz a vodáci zde nebyli vítáni. Přejeli tedy na druhý břeh do Nového Městečka, kam je později postupně následovali Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Alena s kolegyní z práce Jitkou a nakonec i Míla s Kačkou a psem Denym, Prcek a Kaččina kamarádka Veronika.

Postavili jsme si stany v neobsazené části kempu a většina z nás se poté přesunula do kempovní hospůdky. Pavel se dal do grilování, ale nejprve nemohl zažehnout dřevěné uhlí, a když už to asi po půl hodině usilovného rozdmýchávání vypadalo trochu nadějněji, tak se spustil více než výživný déšť. Nechal tedy maso svému osudu a přesunul se za ostatními. Druhý den pak uklidil gril i s uhlím do popelnice s tím, že na tohle nemá nervy.

V hospodě jsme nejprve seděli pod mega-slunečníky na verandě, ale pak jsme se přemístili dovnitř, kde bylo přeci jen sušěji, tepleji a vůbec příjemněji. Stále totiž pršelo a pršelo a vydrželo to dost dlouho. A k tomu ještě Vilda zjistil, že mu napršelo do otevřeného stanu! Helča mezitím odjela do Sušice pro Honzu A., Ňumena a Jarču, kteří přicestovali vlakem. Po návratu nás pobavila předložením „[vstupenky na WC](#) pro jedno použití“ v podobě lístku ČD za 8 Kč, který si koupila na nádraží v Sušici.

V hospodě se poté rozjela více než slušná kytarová pařba. Pavel a Honza vytáhli kytary a záhy jsme již zpívali. Později se k nim stále častěji nakláněl jeden z motorkářů, který zpíval rád, zpíval dobře a hlavně nahlas - asi trénoval v nějakém sboru. Krom nás a motorkářů byli v hospodě i hasiči, kteří se někdy kolem půlnoci začali vnucovat s požadavky na lidovky. „Co jste hasiči“ ještě kluci dali dohromady, ale požadavek na Jalovec odbyli tím, že jalovec znají jen v podobě ginu.

Ten večer se vypilo dost žejdlíků zlatavého moku, zapělo se opravdu hodně songů, ale jednou musel skončit. Někdy kolem druhé jsme tedy postupně odcházeli spát. Jen Honzovi se ještě do spacáku nechtělo, a když se nechytil u dívčího personálu hospůdky, alespoň odlovil - jak jinak - Vildu s tím, že si udělají ohýnek. Vydali se tedy pro suché dříví, které ale k vlastnímu překvapení (po několikahodinovém dešti) nenašli, takže přitáhli jen haldu totálně promočených větví a to se ještě přitom ztratili - našťestí pak naše stany zase našli. Jenže

k zažehnutí mokrého topiva nepomohlo ani láhev podpalovače, zato si poradila láhev rumu s nimi...

Neděle 5. července 2009 (Nové Městečko – Dobruška; 13,1 km): Vilda a Honza byli ráno po nočním „posezení u ohýnku“ trochu méně použitelní. Vilda to ještě navíc, sotva s vypětím sil rozlepil oči, schytl od Věrky za to, že ztratil klíče od auta. Další den je pak našla v kapse svých kalhot...

Včerejší dešť byl na řece viditelný. Tam, kde se včera u pláže zdvihala jedna vysoká vlna, byly dnes hned tři za sebou a větší. Mohutný tok se valil vpřed vysokou rychlostí a bylo jasné, že dnešní sjezd bude dost adrenalinová záležitost. No to jsme ještě netušili, že dál to bude daleko větší „maso“ a tato plavba se zařadí po bok takovým podnikům jako byla „Zkáza Sázavské flotily“ v roce 1996 a „Masakr na Stvořidlech“ v roce 2001.

Alespoň počasí již bylo - v tuto chvíli - docela pěkné. V klidu jsme se tedy nasnídali. O něco později nám také dovezli z půjčovny čtyři žlutočerné plastové vydry a krátce poté dorazil i Pína. Mezitím jsme sbalili a řidiči pak přešli do Dobrušky, kde v potu tváře způsobeným tropickým počasím postavili v kempu stany. Zpět je dovezla Alena, která - s odstupem viděno - velmi prozíravě na dnešní plavbu spolu s Jitkou a holkami Katkou a Veronikou rezignovala. Holky si vzaly na starost i Denyho, jehož pobyt v kánoji byl za současného vodního stavu nemyslitelný. Raději pak vyrazily na výlet na Antýgl, i když nakonec, protože začalo poprchávat, skončily jen v hospodě.

Otava po deštích v předchozích dnech a zejména po tom včerejším slušně valila. Vlastně valila více než slušně. Hladina ledové vody byla vysoko nad normálem a řeka se vpřed hnala velice rychle. V tu chvíli a tady to na nás působilo, že to sice bude dost adrenalin, ale mohli bychom to zvládnout bez větších potíží. Že jsme se šeredně mylili, jsme však zjistili až později. Pro ty zkušenější z nás nebyla plavba zase až takový problém. Průsvih ovšem nastával, když se někdo cvakl. Vylovit loď ze sevření dravého proudu, který ji poté zalil, bylo nad síly její posádky. Bez pomoci ostatních to bylo prakticky nemožné. Jenomže ostatní většinou pluli ve svých kánoích, a byli tak akorát rádi, že je dokázali bezpečně uřídít. Prostě se muselo ven z lodi, a to šlo jenom někde... Lodě z půjčoven navíc nebyly zajištěny proti úplnému zalití, neboť postrádaly alespoň základní ochranu v podobě vypěnování, nafukovacího vaku nebo kanystříku uchyceného v zádi či přidi. A co hůř! Po zkušenostech ze Sázavy, jsme neměli půjčené ani plovací vesty. Tam totiž sloužily v lepším případě jen jako sedátko, v horším byly poházeny ve stanech, autech či jinde, takže při vracení bylo nesnadné je vůbec všechny nalézt.

Ve značně redukované sestavě jsme vypluli při složení posádek: Pavel – Pája, Vilda – Věra, Helča – Natálka, Pína – Honza, Jarča – Ňumen a singlující Míla, Preek a Kája.

Před vyplutím nás ještě pobavil Pína, který se nasoukal do svých neoprénových Long Johnů, ale zip nemohl ani náhodou zapnout, což okomentoval slovy: „Trochu mi narostl hrudní košíček.“

Bylo sice docela teplo, ale začalo poprchávat. Naše postupně vyplouvající kánoe, jakmile se dostaly do proudu, vystřelily rychle vpřed. V tomto úseku byly táhlé peřejky a řeka tak vytvářela pěkné vlny, při jejichž proplutí zejména špice kánoí singlistů či zadáků s dětským háčkem vždy hlasitě plácly o hladinu. Stačilo ale jen držet směr a hlavně stabilitu. Pádlem bylo přitom možné zjistit, že je zde oproti normálnímu stavu docela hluboko.

Poté co jsme zdárně propluli pravotočivým obloukem, se řeka ztišila před silničním mostem se zbytkem jezu. Ten jsme zdolali docela v pohodě s jedinou výjimkou, jíž byli Jarča s Ňumem. Už v předchozím úseku působili trochu nestabilně, a teď se kousek za mostem vyklopili. Zatímco Jarča s pádly vylezla na levý břeh, Ňumen se pokoušel kánoji dotáhnout k ní. Byla však zalita vodou a proud jí navzdory jeho snaze táhl dál. Navíc zde začínala další

peřejnatá část, takže se mu nakonec vyškubla a hnána vodní masou pokračovala sama. Ostatní nemohli dělat vůbec nic, protože buď již byli vpředu nebo museli věnovat veškerou pozornost k ovládní svých lodí. Němen pak navíc řešil v tuto chvíli až groteskní situaci, zda má vylézt na pravý břeh nebo plavat ve studené řece. Odpověď by byla zdánlivě jednoduchá nebýt skutečnosti, že mu proud předtím stáhl kraťasy. Teď měl obavu, že bude muset jít až do kempu nahý...

O kus dále si opuštěné kánoe všimli Honza s Pínou. Jenomže to dopadlo dle očekávání - při snaze o její spásu se cvakli také. Řeka se zde naštěstí již zklidňovala před blížícím se jezem, takže se jim podařilo obě lodi zachránit. Pína odlovil Jarčinu a Honza svoji.

Postupně jsme přistávali na levém břehu před jezem a po chvíli jsme se dočkali i pěšky dorazivší Jarči a také ztraceného Němena brodicího se u pravého břehu, pro nějž sem musel dojet Kája.

Pohled na jez [Dlouhá ves](#) nás definitivně přesvědčil o tom, že je dneska vody až přespříliš. Normálně je jeho levá polovina tvořena dřevěnou plošinou, přes níž jdou kánoe v pohodě přehodit na další asi o metr níže položenou část hráze a odtud pokračovat dál. Nyní se ale mohutný tok valil tak, že konstrukci jezu zcela je skrýval. Uprostřed řeky byl ale naštěstí docela široký jazyk, jímž šlo bezpečně splout, naopak vpravo se vytvářel nebezpečný válec. Valící se voda tento pohled doplňovala svým „řevem“ a spolu s šedou zataženou oblohou tak navozovala poněkud depresivní atmosféru.

Jez jsme ale nakonec sesinglovali bez větších problémů (Prcek, Vilda, Míla, Kája, Pavel, s Jarčinou lodí Honza, Helča a Pína), i když většina z nás jazyk moc netrefila. Potíže ale znamenalo zastavení u břehu pod jezem. A to byl vlastně jeden z největších problémů celé plavby: zejména singlíři či posádky s dětským háčkem měly prakticky všude nesnáze v okamžiku, kdy chtěli přistát. Prudký rychlý tok totiž lodě strhával zpět a navíc hladina byla nyní v místech, kde měl břeh obvykle prudký spád, takže ani nešlo třeba nějak z lodi rychle vyskočit a pak si ji přidržet.

Zadáci nalodili háčky a pak jsme pokračovali asi tři a půl kilometru. Řeka dál spěchala rychlým proudem, místy střídaným krátkými peřejemi s velkými vlnami. Tentokrát jsme však ani neměli moc času vnímat krásu jinak příjemného zalesněného romantického údolí, jímž zde Otava protéká.

Před jezem [Páteček](#) se řeka zklidnila a zastavit na kamenité plázičce u pravého břehu nám tentokrát nedělalo žádný problém. Hned jsme si šli prohlédnout, jak jez zdolat. Tak trochu jsme tušili, že dnes nebude jedinou možností plavba při břehu, kde jsme jindy suchou spádovou desku sjížděli. A skutečně pohled z břehu i z mostu nám prozradil, že se voda valí po celé šíři řeky a pod jezem se zdvihá ve vysoké vlně. Nevypadalo to moc dobře, a tak jsme dost dlouho přemítali, kudy a zda vůbec tuto překážku zdolat. Jen Jarča s Němenem měli jasno hned a svoji kánoi raději přenesli po břehu.

Vilda usoudil, že to zkusí při pravém břehu, a tak tam zamířil s jednou ze žlutočerných plastovek z půjčovny (protože jsme měli přebytek lodí, svoji laminátku dopoledne převezl na střeše auta do Dobříšína). Kousek od kamenné navigace ho však proud natlačil na velký kámen u břehu, o nějž se cvakl. Pár metrů nad jezem sice kánoi plnou vody držel, ale neměl šanci ji vytáhnout, a když ho řeka začala tlačit směrem ke spádové desce, raději ji pustil, aby zachránil alespoň sebe. Loď projela jezem a hnána vpřed mohutným tokem mizela v dál. Jen kousek žlutého plastu vykukoval z vody a vypadalo to, že je definitivně ztracená. Po pravém břehu se jí sprintem vydali stíhat Kája a Věra, po levém pak Vilda a Prcek. Sami by však asi neměli šanci cokoliv udělat. Naštěstí zde však jela i skupinka vodáků s kajaky a „vzducholodmi“. Na rozdíl od nás byli dobře vybaveni a také to byli zdatnější pádleři. S vypětím všech sil se jim po několika stech metrech podařilo naši loď dostihnout, zajistit pomocí házečky s karabinou a vylovit. Vroucný jim za to dík!

Kája s Věrkou a Vildou zde již počkali na ostatní. Věra si alespoň mnula ruce nad tím, že Vildovi uplavala láhev s Hu-Hu, díky čemuž se hned cítila bezpečněji. Singlem v prostředku toku pak Páteček sjeli Honza, Míla, Pavel, Pína, Prcek a Helča. Nutno ale dodat, že sešoupnutí po spádu jezu a následné doslova probourání se vodní vlnou byl docela mazec.

Na dalších dvou kilometrech jsme opět pluli rychlým tokem, jehož chlad tentokrát okusil Honza, který ale výjimečně neměl moc problémy s odlovením kánoi, protože si sedl na její dno a jako nějaký surfař se nechal donést k levému břehu, kde se zachytil, a poté co mu přispěchal na pomoc Kája, ji spolu vylili.

O něco později se dnes již podruhé práskli Jarča s Ňúmenem, jejichž loď opět odlovil „záchránář“ Pína. Již jsme toho měli dost, a tak jsme zastavili se trochu občerstvit a „vydýchat“ v sezónní hospodě Pivní zahrada. Přistát u kamenné navigace, po níž lodě sklouzávaly strhávány řekou zpět, nebylo opět jednoduché, ale nakonec jsme to zvládli. Výjimkou byl Honza, kterého Otava odnesla o kus dál, kde na začátku Sušice zastavil u jezu. Výtečné grilované klobásy a krkovice nám notně zvedly náladu. Do toho začalo svítit sluníčko, a tak jsme se chlácholili, že Sušicí už snad nějak projedeme.

U sušického jezu Na Fufernách, před nímž se tok řeky zklidnil, na nás čekal Honza. Již zdálky nám sděloval: „Jsem hladovej a nasranej!“ a líčil, jak si v místní hospodě objednal oběd, pak jídlo několikrát urgoval a vždy byl ujištěn, že už se dělá a musí být trpělivý. Po třech čtvrtích hodiny mu pak oznámili, že se lístek s jeho objednávkou asi ztratil a jestli si tedy náhodou něco neobjedná. To už nevydržel a odešel pryč.

Honza se již předtím při zmatcích s lovením Vildovy kánoe zbavil svého háčka Píny, jehož se ujal na chvíli Míla. Helča a Pína totiž sesinglovali na Pátečku Tsunami a Kájovu plastovku, kterou mu ale pak zase vrátili. To již byl ale Honza odnesen řekou dál. Za Pivní zahradou pak Pínu nalodila Helča, zatímco Natálka se přestěhovala ke Kájovi.

[Jez Na Fufernách](#) v nás rozhodně nevyvolával žádné nadšení, protože se pod ním vytvářel nehezky vypadající válec. Znovu jsme tedy váhali, zda ho sjet nebo přenést. Zádrhel byl v tom, že jediné místo na nalodění bylo v korytě vyústění přepadu náhonu, jenž se hned pod jezem spojoval s Otavou, přičemž levou částí zasahoval do vývarové linie. Navíc k němu byl poněkud krkolomný přístup po prudce se svažující betonové navigaci.

Nejlepší řešení asi zvolila Věrka, která vidouc, jak zde Vilda obtížně spouští kánoi, vzala Natálku a Páju a raději jez obešla pěšky, s tím, že se nalodí někde později.

Honza, Míla, Prcek a Kája Fuferny bez potíží sesinglovali, zatímco Vilda, Pavel, Helča s Pínou a Jarča s Ňúmenem začali lodě postupně stahovat do náhonu. Prvním třem lodím se pak podařilo v pohodě vyplout. Jarča s Ňúmenem, kteří se zdrželi, ale po spuštění kánoe do náhonu vypluli příliš vlevo, což byla zásadní chyba. Vývar je začal pomalu natahovat zpět. Snad by stačilo párkrát pořádně zabrat a byli by z toho venku, ale bohužel nezareagovali včas. Po chvílce přišlo neodvratné! Vratiproud jejich loď zcela natáhl a převrátil.

Helče s Pínou a Pavlovi čekajícím asi padesát metrů pod jezem - visíc přitom na jakémsi stébélku - se naskytlo děsivé představení, na něž asi nikdy nezapomenou.

„Ňúmene, zaber! Zaber!“ křičela nejprve Helča, ale jez ji svým hukotem snadno přeřvával.

Trvalo to nekonečně, nekonečně dlouho, i když se nám to v té hrůze možná jen zdálo a ve skutečnosti to byla mnohem kratší doba. Ale kdo ví! Ve válci se střídavě objevovala kánoe, barel a hlava Jarči zoufale bojující a přežití. Ten shluk se přitom pohyboval zprava doleva a zpět, jak si s ním voda pohrávala. Ňúmenovi se podařilo dostat z vody poměrně záhy, ale Jarča svůj boj stále bojovala a vypadalo to hrozně, hrozně špatně!

„Jarčóóó!!!“ křičela zoufale Helča a Pavel a Pína jen bezmocně koukali. Bohužel nemohli vůbec nic dělat, protože proud zde byl tak prudký, že by je hned odnesl pryč.

„Jarčóóó!!!“ křičela stále Helča a gesty i křikem hnala Ňúmena zpět, ať jí jde pomoci. Ve válci se stále mlela loď, barel a Jaruška, jejíž hlava stále častěji a na delší dobu mizela pod

vodou. Nohy se jí zamotaly do koňadry, která ji stahovala pod hladinu. A pak nastal nádherný, krásný okamžik, kdy jí jez a řeka, jež se smilovala, pustily ven. Již nebyla v zajetí válce, ale stále asi dvacet či třicet metrů od břehu a evidentně začínala omdlávat. Naštěstí již ale u ní byl Ňumen, aby jí pomohl k Tsunami a přes ní na břeh.

„Jděte na nádraží, my za vámi pošleme Alenu, ať vás tam vyzvedne,“ posílala je do bezpečí Helča, takže vylezli na břeh a bylo jasné, že jsou z nejhoršího venku. To již ale kolem proplula i potopená kánoe s barelem přivázaným na konci koňadry. Za tou se nyní pustil v Žlababě Pavel s tím, že se je pokusí někde dovléct ke břehu. Jenomže jak to provést? I v tomto případě se ale nakonec nad námi řeka slitovala. Po dvou stech metrech se loď zachytila na pravé straně mostního pilíře, zatímco barel coby kotva byl na levé a mezi nimi napnutá koňadra, neštěstí zhotovená z asi centimetr silného lana. Pavel si jen pomyslel, že v tomhle proudu s tím sotva co udělá. Jakmile ale proplul pod mostem, spatřil ostrůvek navazující na pilíř. Chvilku trvalo než k němu proti proudu dokázal prodrat, pak mu ale pomohla klidnější voda mezi dvěma proudnicemi přitékajícími z jednotlivých průchodů pod mostem. Zastavil a vytáhl Žlababu na ostrůvek. Za chvilku zde již byli Helča s Pínou, kteří zvolili průjezd z levé strany pilíře. Ve snaze přistát u ostrůvku se cvakli, ale snadno se pak na něj i s Tsunami dostali. Pína a Pavel pak začali dumat, co provést. Barel byl vlastně až u ostrůvku, takže bylo snadné ho odvázat a vysypat na kamenité plázičce z jeho útroby pár promočených věcí. Pína pak začal tahat za koňadru ve snaze uvolnit kánoe na druhé, nepřístupné straně pilíře. A skutečně, po chvíli se začala loď šukat. Teď naopak začali rychle na koňadru přivazovat barel, který se coby bóje výtečně osvědčil. A sotva se jim to podařilo, loď vyplula se své pasti. Tok jí naštěstí vlekl kousek od ostrůvku, takže se jim ji spolu s Vildou, který sem mezitím také dopádl ze svého nedalekého stanoviště u prvního břehu, podařilo vylovit.

Pína se nalodil do zachráněné kánoe a pak jsme pokračovali dál. Prcek, Míla, Honza a Kája mezitím sjeli další, [Panský jez](#). Ostatní teď navigovali na splutí kus od pravého břehu, což se povedlo bez obtíží. Opět to ale byla šupa do velké vlny!

Pak jsme ještě nalodili Věrku a děti a pokračovali dál asi tříkilometrovým úsekem v Sušici, kde jsme museli zdolat několik stupňů a prahů, vždy tvořících dost velkou vlnu. Projeli jsme také [jízek Solo](#), jenž byl ale prakticky celý zalitý vodou, takže jsme jen v okamžiku, kdy to s námi pořádně zahoupalo, zaregistrovali jeho betonové kozy schované pod vodou. Kája s Natálkou si to vyloženě užívali a schválně najížděli do největších vln, zatímco jejich rodičům, kteří je museli krotit, při pohledu na ně šedivěly vlasy.

Poslední sušický [Chmelenský jez](#) u nádraží nasadil všemu korunu, tedy alespoň jeho pravá část, kde se zdvíhala snad dvoumetrová vlna. Tudy by to jel jen šílenec! V levé části to naštěstí vypadalo výrazně lépe, byť se voda převalovala přes betonové kozy. S loďmi jsme tedy opět sesinglovali, i když vlna pod jezem docela házela doprava, takže Helču otočila skoro do protisměru. Naštěstí to ale ustála.

Zbývající dva kilometry do Dobrušky už jsme dojeli v pohodě. Brzy jsme se tak mohli přivítat s dnešními posilami: Martinem T. s Katkou, Janou a Martinem K. s Nikolou. Když pak později Alena dovezla ještě Jarušku s Ňumem, bylo nám již dobře.

Část z nás se usadila pod plachtou napnutou mezi auty, část se přesunula do bufetu, kde Honza hrál na kytaru a marně k tomu přemlouval i Pavla. Trochu se povídalo, trochu grilovalo, do toho zase začalo pršet...

Jen pozvolna jsme se zklidňovali po dnešním dni. Pro každého ale byl trochu jiný. Jak pak kdosi z jiných vodáků napsal na vodáckém fóru: „Asi třetina lidí v tu neděli plavala vedle lodí, třetina to sjížděla s vyvalenýma očima a třetina si to užívala.“ Z hlediska náročnosti to (s výjimkou těch, kteří toho tolik nemají najeto) zase nebylo tak extrémně těžké. Voda ale byla hluboká, rychlá a ledová a velmi obtížně se zastavovalo u břehů. Problém byl v tom, že

bylo zvýšené nebezpečí, zejména pak na jezech s vývařístěm. Záchrana plaváčků, natož pak kánoí se za těchto podmínek dostávala na hranice možností. A nešlo zde třeba ani tak o strach o sebe, ale i o ostatní a také o materiál - vždyť minimálně ve třech případech jsme potopenou kánoí zachránili jen zázrakem. Velkým ponaučením z tohoto sjezdu bylo, že v každém případě je nezbytně nutné být za takovýchto podmínek pořádně vybavený - plovacími vestami a pokud to jde tak i zabezpečením kánoí proti zalití vodou. Dobré by bylo také se naučit používat házečku. Zkušenější vodáci by pak měli odhadnout síly těch méně zkušených a případně jim plavbu raději rozmluvit a to i třeba během jízdy, když už je stav řeky těžké odhadnout před vyplutím. Jarušku s Ňumenem jsme nejpozději v Pivní zahradě měli nechat dojít pěšky. Méně či více jsme prostě chybovali všichni a můžeme jen děkovat osudu a řece, že nakonec vše dopadlo relativně dobře.

Až později jsme se dozvěděli, že v tuto neděli byl v Sušici průtok kolem 40 m³, zatímco den předtím jen asi 25 m³ (v noci ale voda dokonce kulminovala skoro na 70 m³!). Pro pohodové splouvání přítom stačí kolem 10 m³ a cca o půl metru nižší hladina.

Pondělí 6. července 2009 (Velké Hydčice a Rabí): Situace dopoledne vypadala docela slibně. Sluníčko do nás pralo od samého rána, hladina Otavy mírně klesala a navíc nás čekal podstatně klidnější úsek než včera s pouhým jediným jezem. Zdálo se tedy, že bychom si dnes mohli spravit chuť.

Po snídani jsme si v poklidu sbalili a řidiči přešli s auty do kempu u fotbalového hřiště ve Velkých Hydčicích. Výjimkou byl Míla, který se ujal role pozemního hlídače divé zvěře neboli Denyho, nespěchal a zůstal proto zatím s autem v Dobršíně.

Stany postavili řidiči ještě docela v klidu, i když již začínalo lehce pršet. Při cestě zpět Vildovým autem se ale deštík změnil v přívalák nebývalé intenzity. Ostatní mezitím čekali v bufetu v Dobršíně pozvolna se připravující na plavbu. Pak se však spustil tento přívalový déšť, který velice rychle vytvořil v tábořišti veliké laguny. Do toho se přihnala vichřice, jež ohýbala břízky v kempu téměř do vodorovné polohy. Kempný dokonce musel vši silou držet slunečnick, aby mu neuletěl! Otava začala rychle stoupat a nabírat rychlost. Během odpoledne se hladina zvýšila asi o 20 centimetrů a průtok vystřelil až k 50 m³. Že to dnes na plavbu moc nebylo, potvrzoval i Vilda, jenž obvykle jede všechno, když se nyní ptal: „A opravdu to chcete dneska jet?“ Také hasiči, kteří se přijeli podívat na tábořiště, hlásili, že nedaleko odtud protékající Ostružná vyplavila ve vesnici nějaké domy.

Schování pod přístřeškem v bufetu jsme se nakonec usnesli, že na to pečeme a raději půjdeme na prohlídku zříceniny Rabí. Takže jsme se zase převlékli do civilu, řidiči sjeli pro auta a jimi jsme se pak všichni přesunuli do vesnice Rabí, ležící na půli dnešní cesty. Ještě předtím jsme také přetáhli kánoe od řeky na bezpečnější místo u bufetu, kde nás pobavila pohotovost s jakou se mezi nabídkou nápojů a jídel na tabuli objevil netradiční sortiment - pláštěnka za 65 Kč.

Když jsme dorazili do Rabí, již jen drobně poprchávalo, ale během odpoledne spadlo ještě dost vody. Usoudili jsme, že něco teplého do žaludku nám udělá jenom dobře, takže jsme se přesunuli do Rábské hospody, kde jsme poobědvali nějaké ty hotovky.

Po obědě jsme se s výjimkou Aleny s Jitkou, Míly, Prcka, Katky a Veroniky vydali na hrad, kde jsme si v deštíku prošli okruh po hradbách a vystoupali i na věž Horního hradu, z níž byl nádherný výhled. Zde se „líbilo“ zejména Věře, která má výšky moc ráda a závrat' si vyloženě užívá. Z vesnice se mezitím ozvalo houkání sirény, které zvěstovalo nějaký průšvih. Tipli jsme si, že to asi souvisí s vodou! Jen jsme se trochu strachovali, aby Otava nezatopila kemp, ale to by musel ten přívalák ještě pár hodin trvat.

Po prohlídce jsme ještě nakoukli do příjemně vypadající konírny, kde se konala nějaká kulturní akce. Měli zde přichystané chlebičky a jiné občerstvení., takže jsme nahlas

zauvažovali, jestli to tady třeba někdo nepřipravil pro nás. Nepřipravil, a tak jsme se alespoň nechali zlákat na netradiční představení včelího divadla. Trochu nám to připomínalo naše vystoupení při CETEH na táboře, ale jinak to bylo zábavné a poučné zároveň. Zejména jsme ocenili živý model včely visící na kladkostrojích, již nechyběly oči vyrobené z drátěných sítěk, košíček na nektar nebo kartáčky (rejžáky) na stírání pylu.

Na závěr prohlídky této největší dochované zříceniny v Čechách jsme ještě byli přítomni premiéře audiovizuálního programu v jednom ze sálů Rábí určené pro zvané i náhodné návštěvníky.

Po příjezdu do tábořiště v Hydčicích již bylo počasí trochu lepší, tedy alespoň nepršelo. Martin K., Honza a Kája vyrazili na dříví a k našemu překvapení ho dotáhli obrovské množství. Nějaká paní jim totiž prozradila, kde hledat respektive sbírat. Dalším zázrakem bylo, že se nakonec podařilo ty mokré větve zapálit, takže jsme pak měli večer pěkný ohýnek. A když jsme si z nedalekého bufýtku donesli pivko či klobásku, nechybělo nám již nic.

„Není to klobása moc masná?“ ptala se Alena Honzy, který se slovy: „Ne, je to dobrý,“ zavrtěl hlavou. Vzápětí hodil použitý promaštěný tácek do ohně, jenž prudce vzplál asi metrovým plamenem.

Honza s Pavlem pak ještě zahráli na kytary nějaké pohodové songy, ale začalo zase drobně poprchávat, tak museli své nástroje schovat. Dělalí jsme si alespoň legraci z Pínova kombíku, v němž měl „luxusní“ ležení s peřinou a plyšovým medvídkem. Přejmenovali jsme ho proto na pojízdný Darling Cabaret...

Nakonec u ohně zůstalo jen pár lidí. Když se sem ale přesunula partička ořvaných a naprosto dementních ragbistů, zbyli zde jen Honza a Ňumen a i ti pak raději prchli spát.

Úterý 7. července 2009 (Dobruška – Velké Hydčice; 11,4 km): Voda se přes noc a během dopoledne vrátila do úrovně před včerejším přívalákem, což nám spolu s docela slušným počasím dávalo naději, že dneska se konečně svezeme.

Přejeli jsme tedy auty do Dobrušky, kde naše kánoe přežily bez úhony, neboť řeka se nakonec ani nevyhlila z koryta. Řidiči pak odjeli s auty zpět do Hydčic a nazpátek je dovezl Míla, který dnes hlídá Denyho. Na břehu také zůstali Ňumen a Jarča, kteří v neděli tak trochu přestali mít plavbu v kánoích rádi. Tedy ne že by se jim ostatní divili. Ještě předtím nás ale opustili Vilda a Věra s Natálkou, kteří se museli vrátit do Prahy.

Konečně jsme vypluli při složení posádek: Pavel – Pavlínka, Katka B. – Veronika, Alena – Jitka, Jana – Kája, Martin T. – Katka Š., Martin K. – Nikola, Honza – Pína a singlující Helča a Prcek. Oproti neděli to byla docela pohoda, i když je pravda, že Otava byla stále mimořádně rychlá a hluboká a při cvaknutí nebezpečí ztráty minimálně lodi nebylo zanedbatelné. Koneckonců Deny si skočil do vody se jen tak trochu smočit a řeka ho přitom málem odnesla pryč. Dokonce došlo i na srážčky, byť jsme při nich byli velmi obezřetní.

Chvilku jsme se takto plavili a náhle jsme zaregistrovali, že jsme již u tábořiště v Žichovicích. Zvažovali jsme, jestli zastavit již zde, když jedeme teprve chvíli, ale pak jsme si uvědomili, že jsme vlastně již skoro v polovině trasy. Ta voda fakt tekla hrozně rychle!

S obtížemi jsme zastavili a po vytažení kánoí na břeh se přesunuli ke stánku, kde jsme se občerstvili párky, pivkem, zmrzlinou a dalšími bufetovými specialitami.

Po této pauze jsme se vydali na další plavbu, minuli hráz přepadu do odlehčovacího ramene a záhy zastavili před jediným dnešním jezem, jímž byl [Podrabský mlýn](#). Voda se přes něj divoce valila, ale vypadalo to, že docela dobře odtéká. Náhle se však ve zpěněné vodě odnikud vynořil vývar vracející vodu zpět k jezu, pomalu přešel zprava asi do půli řeky a pak zase zmizel.

Aha! No vjet tam zrovna v tu chvíli a cvaknout se do toho by rozhodně nebylo nic dobrého. Jana s Kájou a po nich i Martin T. s Katkou přejeli na levý břeh a zastavili na začátku náhonu.

No tedy měli s tím docela dost práce, protože rychlost proude zde byla hodně velká! Prohlédli si šlajnu, ale zjistili, že není sjízdná, tak zde kánoe přenesli. U pravého břehu je pak napodobili Alena s Jitkou, Pavel s Pájou a Katka s Veronikou. Pouze Honza, Prcek, Pína a Martin K. si jez v singlu celkem v pohodě sjeli.

Další plavba byla pak již nerušená. Řeka nás rychle hnala vpřed a jízdu nám místy zpestřovaly menší vlny. Do tábořiště v Hydčicích jsme díky tomu dorazili velmi brzy, již kolem půl třetí. Zbytek odpoledne jsme se pak bavili různě: Martin T., Katka Š., Jana, Alena s Jitkou, Katka B. a Veronika jely auty do akvaparku v nedalekých Horažďovicích; Kája, Pája, Martin K., Nikola, Němen a Jarča hráli na lavičkách u ohniště Bang; Pína, Honza, Míla a Prcek a později i Pavel a Helča a Kája s Pájou si zašli do místní hospody na večeri, při níž si pochutnali na výtečných a levných hotovkách.

Někdy v té době jsme také začali přemýšlet nad tím, zda budeme nadále pokoušet štěstí. V hospodě jsme se totiž dozvěděli, že se dnes ve Strakonici utopil jeden vodák a další tři skončili ve vážném stavu v nemocnici. Do toho zase začalo vydatně pršet a předpověď hlásila deště a větry, což Pína okomentoval slovy: „Nějaké větry jsem již dneska zaznamenal.“ Vodočet hlásil v Katovicích kolem 70 m3 a další den nás mělo čekat devět většinou vysokých a nesjízdných jezů s nebezpečným bubnem.

„Tak to máme devět lodí krát devět jezů. Hmm, to 81 nervů, že to někoho natáhne při přistávání do válce,“ dumal Pavel.

Když pak během večera pořád přšelo, tak sice s přemáháním ale přece jsme naši plavbu po Otavě pro letošek raději odpískali. Pína to zcela výstižně vyjádřil svojí typickou hláškou: „Nebudeme tahat vodníka za pind'oura.“

V kempu jsme se uvelebili na sedačky a u Mílova auta si svařili červené vínečko. Schování pod deštníky jsme při jeho popíjení povídali o všem možném. Pavlínka přitom usnula Pavlovi na klíně a hlasitě nám do toho chrápala jak dřevorubec. Sympatické babče, která zde dělá výběrčí, jsme také zaplatili za dnešní nocleh. Jenom Pína se zavřel v Darling Cabaretu, zamával ji přes sklo medvídkem a usnul.

Později konečně přestalo pršet, a tak probudivší se sptící Honza a Pína nějakým zázrakem rozdělali ohýnek, u nějž jsme pak ještě chvíli poseděli...

Středa 8. července 2009 (Velké Hydčice – Praha): Vstávali jsme poměrně brzy a po snídání se pomalu začali balit. Mraky se honily se sluncem, foukal slabší vítr a oproti včerejšku se i trochu ochladilo.

Kolem desáté hodiny si přijel chlapík z půjčovny pro lodě a pak již jsme začali postupně vyrážet auty na cestu domů. Jen pětice Honza, Němen, Jarča, Martin K. a Nikola cestovala vlakem a zaznamenala přitom poslední veselou příhodu. Když totiž Honza požádal na nádraží výpravčího, jestli by mu nevyjel z počítače nějaký itinerář, dostal asi 40 let starý zežloutlý papírek, na nějž mu propiskou napsal, kdy a kde přestupovat...